

Prædiken ved gudstjeneste i Løsning Kirke d. 16. juni 2012

For kun hos Gud finder min sjæl ro,
For mit håb kommer fra ham.
Kun han er min klippe og min frelse,
Min borg, så jeg ikke vakler,
Hos Gud er min hjælp og min ære,
Min sikre tilflugtsklippe er hos Gud.
Stol altid på ham, du folk,
Udøs jeres hjerte for ham
Gud er vor tilflugt Sela. Sal 62,6-9

Jeg har altid elsket beretningen om Jakob, der skal møde Esau efter 20 års pause og er bange for hans vrede og militære overmagt. Så deler han sin lejr og stiller kvæg og tjenestefolk forrest og dernæst skjuler han sig i baggrunden bag sin egen familie. Jeg har lidt af Jakob i mig, og jeg har altid selv haft det godt med at stå i læ bag andre. Langsomt er det gået op for mig, at Jakob vist nok ikke her er et eksempel til efterfølgelse. Derfor har det været en udfordring for mig, når jeg har skullet være hyrde for andre. En hyrde går nemlig forrest, og kommer der rovdyr, går hyrden imellem og tager kampen op.

Derfor var min refleksreaktion, da jeg blev spurgt om opgaven som pastoral vejleder, at det ikke var mig. Der var for meget Jakob i mig. Men så tænkte jeg på mine studenter på DBI. Jeg har her i foråret haft en studiegruppe, der hedder: Er der et liv efter studietiden? Og jeg har været glad for at kunne sige til mine studenter. Vi på DBI vil gerne slå følge med dig. Du sendes ud i en kompliceret kirkelig situation, og du kommer til at stå i forreste række engang imellem. Men vi vil være der i det brogede selskab, når du skal ordineres. Vi vil mase frem for at kunne lægge hånden på dig i forbønnen ved ordinationen, og vi vil tilbyde dig en fast vejleder og sparringspartner i din tjeneste.

Jeg havde samme fornemmelse, da jeg i sin tid blev spurgt om at være åndelige vejleder for Kronjyllands valgmenighed i Randers. Hvordan skulle sådan én som jeg kunne finde ud af det? Men så forsøgte jeg at gøre det konkret. Det handler om at bede cirka en gang om ugen for en menighed. Det handler om at følge med og at se de mennesker, man kommer i berøring med. Faktisk handler det om at være som den barmhjertige samaritaner. Han kom forbi og **så** manden og så handlede han på det. Når Gud ser sit folks nød og hører klageskriget i Egypten, så handler han. Når Jesus ser folkeskaren, så handler han ved at forkynde og helbrede. Det er sådan noget, det handler om. Som ægteemand må jeg se min kone, som far må jeg se mine børn, og som åndelig vejleder må jeg se til en menighed. Se dem, så jeg handler ved at bede, lytte og betjene dem med Guds ord, når jeg er på besøg én gang årligt, kikke præsten efter i sømmene og lytte mig ind på hans glæder og sorger, møde bestyrelsen, lederen og de enkelte og forsøge at være nærværende og se dem. At være ligesom den barmhjertige samaritaner. At styrke de svage, opsøge de vildfarne, være barmhjertig uden at tåle det onde, irettesætte uden at glemme barmhjertigheden. Bede måtte jeg da kunne finde af, at se og lytte, at give med og modspil ud fra de mange års erfaringer på baggrund af alt, hvad jeg har lært af mine egne fejl.

I en kirkelig normalsituation kunne vi overlade dette arbejde til provster og biskopper, men det er ikke en kirkelig normalsituation, for efter vores overbevisning har kirkens ledere svigtet i forhold til Bibel og bekendelse og med et autoriseret ritual gjort dette svigt synligt og permanent. Deres formelle tilsyn ud fra Bibelen og bekendelse vil vi ikke anfægte, så længe de ikke befaler os at gøre noget, som strider mod evangeliet. Men vi vælger at organisere lokalkirker og græsrodder selvstændigt og synligt blandt andet gennem denne vejlederordning. Vi gør ikke noget, vi ikke har gjort en årrække, men vi gør dette uofficielle, ulønnede og meget stilfærdige lederskab synligt, fordi vi gerne vil give de mange frustrerede græsrodder i vores kirke et orienteringspunkt i en tung og mørk periode for vores kirke.

Det andet, jeg har lært af den barmhjertige samaritaner, det er at tage sig af én, og så gøre det ordentligt. Det var også et princip, jeg brugte i min præstetid. Hellere tage sig af nogle få og gøre det ordentligt end sprede sig over for meget.

Det tredje er så slutte, sådan som Jesus slutter: Gå du hen og gør ligeså. Her sidder nogle livserfarne præster. Tag ikke fejl af dem. For kradser man på overfladen, så har de fleste af dem lidt af en Jakob i sig. Men de har prøvet at være så hjælpeløse, at de kunne omsætte det til bøn, de har erfaring i at se mennesker, lytte sig ind på dem og videregive evangeliets trøst, det som trøster dem selv. Og så sidder vi i et lille udvalg og foretager det, man gør i andre kulturer omkring arrangerede ægteskaber. Vi kobler åndelig vejleder og en præst/menighed sammen, fordi vi synes, de passer godt sammen, og så spørger vi efter deres personlige samtykke. Er der halvtreds præster med eller uden deres menigheds opbakning, der vil med under ordningen, så er der 50 vejledere, der må mobiliseres.

Og så må vi hjælpe hinanden og selv har jeg en base i vores lille vejlederråd og i ELNs landsledelse. Vi må støtte os til erfarne folk fra vækkelsesbevægelser og alle de åndelige sammenhænge i ind- og udland, som ønsker at stå på Guds ords grund. Og så kan der ske det, at det, som er noget skidt, den åndelige udvikling vores kirke og vores folk, kan føre det gode med sig, at vi bliver bedre til at se hinanden, og handle og trøste og vejlede med Guds ords trøst og vejledning.

En af de mennesker, der har betydet meget for mig, er den gamle forfatter Poul Hofmann. Hans hyldest til kærligheden mellem mand og kvinde i ægteskabet i sine romaner og essays har levendegjort en side ved Bibelens budskab, jeg ikke før var opmærksom på. Jeg har forstået, at Poul Hofmann ikke længere er medlem af Folkekirken. Hans smertegrænse blev brudt med det autoriserede ritual. Han havde håbet, at døden eller Jesu genkomst ville komme først. Men sådan gik det ikke. Der er også nogen af jer med i dag, hvis smertegrænse er blevet brudt af den folkekirkelige udvikling. Vi vil også gerne se til jer. Jeg glæder mig til at være med, når én af vores studenter skal indsættes som præst i Skjern bykirke, og vi tror og håber, at den ordning, vi er ved at bygge op, kan være en brobygger mellem de forskellige menighedsformer, som vi hver især vælger. Vi er nogen, der tror, at det kan lade sig gøre at bide os fast i prædikestol og kirkebænk og alterbord i vores lokale kirke og samtidig give vores helhjertede opslutning til jer, der var valgt at organisere jeg i frimenigheder.

Men vores egentlige hjælp, vores egentlige base, hvor sjælen kan finde ro, er ikke en pastoral vejlederordning, at vi står sammen, at vi faktisk, når vi forener kræfterne, er mange og alle de andre lyspunkter, vi kan minde hinanden om. Vores egentlige base er hos Gud. Han er vor klippe, vores borg, så vi

ikke vakler. Det skal være vores frimodighed i gode og onde dage, når livet gør ondt, når det gør ondt i det legeme, som den lokale kirke er. Når det ser mørkt ud i kirken, er det i lyset af Jesu forkyndelse et tegn på, at det går, som det sker. Det er tegn på, at vi kan løfte hovedet og glæde os, for vores forløsning nærmer sig. Amen